

er hans Mening at ville gøre hvad han kan for dette Forslags Gennemførelse. Men der er en Betragtning — idet jeg i øvrigt kan slutte mig til, hvad der er fremkommet fra forfættelige ærede Medlemmers Side — som jeg gerne vilde gøre gældende, fordi den ikke er fremsat fra anden Side og dog forekommer mig ret afgørende. Man paaberaaber sig dette Forslag som en agrarisk Foranstaltning. Man siger, at derved ville vore Møllere opretholdes, og da de ere store Afgagere af hjemligt Korn, have de ogsaa overordentlig Betydning for Landbruget. Naå, i Tyskland og andre Lande har man ikke sporet saa fortræffelige Følger af Mel-tolden. Jeg tvivler om, at det vil være til Møllernes Fordel. De smaa Møllere ønske ikke en Gang denne Told og ville ikke have videre Fordel af den, og enkelte af de store Møllere ønske heller ikke, fordi de frygte for den store indenlandske Konkurrence Tolden vil fremkalde, og som maaske vil være mere ruinerende end den nuværende Tilstand. Men den Betragtning, som ikke hidtil er gjort gældende, og som jeg gerne vilde lægge Hovedvægten paa, er den: Hvad udsætte vi os for fra Tysklands Side ved her at paalægge en Mel-told? Det høje Ting vil vide, at den Gang det store System af mellemeuropæiske Handelstraktater blev afsluttet, fik Danmark kun Lov at slippe ind med paa en ganske egen Maade. Den tyske Regering gjorde gældende, at vor Handelstraktat af 1846 egentlig talte ikke absolut berettigede os til at faa Del i de Fordele, Tyskland havde tilstaaet Østerrig— Ungarn og andre Stater, og der fremkom en officiel Udtalelse fra den tyske Regering desangaaende, som ligeledes blev officielt meddelt af det danske Udenrigsministerium til Grosferer-societetet i Kjøbenhavn, og i denne Skrivelse fra Udenrigsministeriet staar der „at den tyske Regering indtil videre intet agter at foretage med Hensyn til Spørgsmaalet om Tysklands Stilling over for de mest begunstigede Nationer efter de ny Handelstraktaters Skrafttræden, men vil lade de ifølge tidligere Traktater mest begunstigede Lande — altsaa ogsaa Danmark — nyde godt af de i de ny Traktater fastsatte Toldnedsættelser. Skulde imidlertid disse Stater antage Toldforhøjelser, der vilde

kunne skade den tyske Industri, medens disse Staters Industri paa samme Tid drage Fordel af de tyske Toldnedsættelser, vilde Følgen, hvis en mindelig Overenskomst ej opnaas, ventelig blive en Opsigelse af Traktaterne.“ Og den Traktat af 1846, som der her er Tale om, kan opsiges med Mars Barjel. Nu ved jeg ikke, om den høje Minister er saa sikker paa, om han har Ord og Brev paa, hvorledes den tyske Regering vil stille sig i denne Sag. Hvis ikke, vil jeg spørge, om vi kunne forsvare netop med Hensyn til det danske Landbrugs Interesser for en saa tvivlsom Fordel, som Mel-tolden er, at udsætte os for at faa Handelstraktaten med Tyskland opsagt og faa højere Toldsatser paa vore Landbrugsprodukter og navnlig da paa vore Kreaturer, som Tyskland i større og større Grad er Køber af, efter at England har lattet for os. Allerede det Hensyn forekommer mig at være tilstrækkeligt til, at man lod den højtærede Finansministers Mel-told hvile. Men nu er der en helt anden Side, hvorfra man kan se hele dette Lovforslag: de sociale Virkninger, det vil have. Det har Betydning for hele Samfundet; det vil ogsaa have en ganske særlig Betydning for Landbostanden. De sociale Virkninger af Vedtagelsen af dette Lovforslag, ville utvivlsomt blive overordentlig uheldige. Det kan ikke beskrives, at dette ikke er en i social Henseende retfærdig Lov. Det er en Lov, der altsaa for det første gaar ud paa at tage Skatter bort fra dem, som i alt Fald efter deres ydre Naar at regne maa være bedst i Stand til at bære den, for at lægge den paa dem, der ere mindst i Stand dertil. Det er tilmed en Skat, som ifølge sin egen indre Bygning er ubillig. Hidtil har man, tror jeg, aldrig tænkt sig Gennemførelsen af en Brændevinsstat af denne Størrelse her uden ledjaget af en tilsvarende høj Told paa Vin. Det høre vi ikke noget om denne Gang. Jeg tror, man paaberaaber sig til Forvar herfor det Hensyn, som man skulde have erindret i langt højere Grad over for Mel-tolden, nemlig Hensynet til de Lande, med hvilke vi have Traktater; det er dog ikke saa aldeles utvivlsomt, at vi af Hensyn til Spanien og Frankrig skulde være lige saa afflaarne fra at forhøje Vintolden, som vi af Hensyn